

Někteří lidé jsou ochotni věřit čemukoli. Věří v mimozemšťany, kteří zde založili život, věří v sílu vesmírných energií a od nich čerpají moudrost, věří v osud pevně ovlivněný postavením hvězd skrze horoskopy, věří kde čemu. Věří také v Boha s poukazem, že „něco nad námi musí být“, připouštějí také existenci Krista, jako jednoho z mnoha osvícenců ducha, vedle Buddha, Mohameda, ač ten nyní není v evropském kurzu, Zoroastery a jiné.

Apoštol Jan říká: *„Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha“* (1Jan 5,1). Ani s touto větou předchozí typ lidí nemá problém a snadno připustí: „Co by nebyl Mesiášem, já tomu věřím, tak jsem tedy také tím: „Narozeným z Boha“!

Je taková víra, či připuštěním jakési Kristovy existence opravu duchovním zrozením z Boha?

Apoštol Jan připomíná, že každá mince má dvě strany. Myšlenou mincí je tedy ono „*duchovní zrození*“ z Boha. Na jedné straně je víra v Ježíše jako Mesiáše, na straně druhé je však vítězství nad světem. Tedy nad vším, co je hříšné a co tzv. nabízí svět. Kdo věří v Krista, říká apoštol Jan, ten svět přemáhá, tedy ten zachovává přikázání:

„Každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží“ (1 Jan 5,4-5).

Mnozí lidé však říkají, že v Krista věří, myslíce tím, že připouští jeho existenci, ale žít podle toho, co Kristus hlásal, je pro ně však nemožné. „Bylo by to sice pěkné, ale nejde to“, říkají. Martin Luther napsal: *„Buď hříšníkem, silně hřeš, ale ještě silněji věř“* (Dopis Melanchtonovi, 1. srpna 1521). Zřejmě sám prožíval velké osobní dilema a nedosažitelnost života podle evangelia, když napsal: *„Zjišťuji, že jsem poblouzněný a zvrhlý, propadlý lenosti, málo se modlím a vůbec nenařikám kvůli Boží církvi, protože v mém nezkrotném těle hoří velké plameny. A tak já, který bych měl planout v duchu, mám žár v těle, v chlípnosti, lenosti, zahálce a spaní.“* (Dopis Melanchtonovi, 13. června 1521).

Apoštol Jan však mluví jinak, tedy Boží slovo mluví jinak: *„Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. (...) Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra.“* (1 Jan 5,2-4).

Bude dobré na tomto místě nechat zaznít učení Církve a to na Tridentuském koncilu, který reagoval na zmatky vzešlé z prohlášení Luthera a dalších v 16. století. To, že jde o staré datum, neznamená, že toto učení už neplatí. Platí stejně tak jako knihy Písma svatého, jako vyznání mnohem starších koncilů, kde se definovaly dogmata, která jednou vyslovená jsou co do obsahu nezrušitelná.

V *Dekretu o prvotním hříchu* z roku 1546 koncil učí, že skrze křest přijímáme milost Ježíše Krista, a tím se nám odpouští vina prvotního hříchu. Mezi člověkem a Bohem ve chvíli křtu není nic, co by Bůh na „*nově pokřtěném nenáviděl*“ a člověk se stává novým stvořením, „*Jsou nevinní, neposkvrnění, čistí, neporušení a stali se Bohu milými dědici Boha a spoludědici Kristovými, takže je už vůbec nic nezdržuje od vstupu do nebe*“ (*Dekret o prvotním hříchu*, 5).

Nicméně: „*v pokřtěných zůstává žádostivost, nebo náklonnost ke zlému. Tato náklonnost však je určena k zápasu a neškodí těm, kdo s ní mužně bojují, vyzbrojeni Kristovou milostí*“ (*Dekret o prvotním hříchu*, 5).

Tato žádostivost po křtu se podobá stromu poznání dobra a zla v ráji. Stál tam jako milník svobody, kterou se měli lidé rozhodovat proti zlu. Podobně i žádostivost po křtu je milníkem svobody, v níž můžeme Bohu dokazovat svou lásku, že hříchu budeme odpírat.

V *Dekretu o ospravedlnění* z roku 1547 koncil učí, že křest navíc „*není jen pouhým odpuštěním hříchů, ale také posvěcením a obnovením vnitřního člověka skrze dobrovolné přijetí milosti a darů*“ (*Dekret o ospravedlnění*, Hlava 7). Tedy, že člověk přijme Ducha Svatého. Koncil cituje Písmo, když říká: „*Každý z vás, ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů, a obdržíte dar Ducha Svatého* (srov. Sk 2,38) a dále koncil připomíná slova Ježíšova: „*Jděte tedy, učte všechny národy a křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal*“ (srov. Mt 28,19-20; srov. *Dekret o ospravedlnění*, Hlava 6). Dar Ducha tak člověka uschopňuje zachovávat Kristova přikázání.

Abychom učení koncilu shrnuli: Člověk po křtu nemá jen odpuštěny hříchy, ale je také nově spojen s Bohem a je uschopněn už dál hříchu nepodléhat: „*Nikdo nesmí opovázlivým (způsobem) hlásat (pod hrozbou vyobcování), že zachovávaní Božích přikázání je pro pokřtěného člověka nemožné*“ (*Dekret o ospravedlnění*, Hlava 11). Koncil tak důrazně učí: „*Kdo by prohlásil, že člověk po křtu není schopen s Boží milostí plnit Boží přikázání, ten nechť je vyobcován*“ (srov. *Dekret o ospravedlnění*, Kánon 18).

Koncil ještě podotýká, že pouhá víra, co by věření, že je nějaký ten Kristus, ještě samo o sobě ničím není: „*Neboť víra, pokud k ní nepřistoupí naděje a láska, ani*

jej (člověka) dokonale nespojuje s Kristem ani z něj nečiní jeho živý úd. (...) Víra bez skutků je mrtvá a marná (srov. Jak 2,20). (...) Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání! (srov. Mt 19,17)“ (Dekret o ospravedlnění, Hlava 7).

Apoštol Jan v listu, který zazněl při dnešní liturgii, mluví o Kristu, který přišel skrze krev a vodu a dosvědčuje to Duch. Tři svědkové podle Jana. Voda, která očišťuje – to je voda křtu. Krev, která se vylévá – to je vůle žít podle vůle Boží, Božích příkazů – to je život bez hříchu a Duch, to je moc, kterou člověk přijímá, aby byl jak očištěn, tak uschopněn k životu s Bohem.

Nevěřme tedy jen, že cosi nad námi musí být, ale věřme plni lásky Kristu, že s ním a v Duchu Svatém zdoláme všechno, co se nás pokouší od Krista oddělit.

Pokud však podlehneme svým slabostem, Kristus na nás pamatuje v ustanovení svátosti smíření, jak jsme to četli dnes v evangeliu: „*Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás. ‘Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: ,Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou‘“ (Jan 20,21-23).*

1 Jan 5,1-6

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho příkázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho příkázání. Jeho příkázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.